

Gelencsér Milán

Majdnem szép életünk

Juhász Gyuláért

Álmaimban visszajön Anna. Arca
minden érrel, mintha levendulával
futtatott, hólepte vidéknek tűnne,
mintha nyakára

tejjel oltott hangafüzér nőtt volna
egy kibomló hajfolyam édes, fülledt
illatát árasztva. Alakja bájos
öbleit újra

félhetem, mert félek: elillan rögtön,
mintha csak kísértet után kapnék –
mert kötés lesz mindig az álom, s oldás
reggel a napfény.

Most az ónix gyászlepedő kispárizs
Anna emlékére, s az esték egyre
terhesebbek, hogyha nevét rebegeve
alszom el. Amen.

Elárul, mert világít

*„A szív elárul, mert világít,
illatoznak a szemgolyók.”*

(Dsidá Jenő)

Nimfa, virgonc módra ficáncoló, te!
Szép idők is voltak azok, mikor még
zöld szemed bambuszhamuval festetted
körbe miattam!

Szép idők: egres-ligetek habzottak,
sőt! pezsegtek megkoszorúzva minket.
Tünde sarkad még a mohát sem tudta
megnyomorítva

hagyni, mégis: csalsz, kikacagsz? Elárul,
mert világít mindened, és én ezt nem
ismerem régóta. Szemed festetlen,
szűz elefántcsont

módra izzik, mintha varázstól kapta
volna báját vissza. Világlik este,
mint a kulcslyuk, s én lesem áhítózza,
lopva, cselédként.

Reszketek. Pislognod elég és minden
pislogásnál látni fogom szerelmem
megszakítását egy-egy elsétáló
férfialakban...